Φθινοπωρινές αναζητήσεις (Αντώνης Καρακούσης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 17 Ιανουαρίου, 2006

Μια άλλη ζωή...

Μπροστά στον καφενέ, με τη μαγκούρα να τον συντροφεύει, ο γέροντας αγνάντευε πέρα από τον πλάτανο. Ισως και να ονειρευόταν. Το βλέμμα πίσω από τα χοντρά γυαλιά του δυσδιάκριτο, έμοιαζε απλανές, νόμιζε κανείς πως ίσως και να μην έβλεπε. Κόντευε τα ενενήντα, μάζευε ήλιο τούτες τις ζεστές ακόμη φθινοπωρινές μέρες για τον χειμώνα που έπεφτε βαρύς στ' αγαπημένα του κορφοβούνια. Είχε περάσει καιρός από τότε που τα πόδια του βάρυναν· δεν είχε πια τις αντοχές να κινείται με ευκολία και του άρεσε να αράζει εκεί στον καφενέ, να χαζεύει τα γύρω του, όπως εξηγούσε στον διαπορούντα περαστικό που τον προσέγγισε, μιας και δεν είδε άλλον άνθρωπο νωρίς εκείνο το πρωινό στο χωριό. Αποσπούσαν την προσοχή του απλά πράγματα, ένα θρόισμα του αέρα, το πέταγμα ενός πουλιού ή ενός εντόμου, ένας ήχος ή ακόμη και τίποτε, όταν τον παρέσυρε το πνεύμα και οι οφθαλμοί απλώς έμεναν ακίνητοι, κατακτημένοι από τις σκέψεις ή τις αναπολήσεις. «Είναι η ευτυχία μου αυτή», θα εξομολογηθεί στον άγνωστο, που γοητεύθηκε από το ύφος, τον τρόπο και την ομιλία του γέροντα. Αστός, της πόλης εκείνος, μπερδεμένος από τα πολλά φθινοπωρινά, από εκείνα που κάθε Σεπτέμβρη ταράζουν τους ανθρώπους και τους ξαναβάζουν στο σκληρό παιχνίδι της αστικής καθημερινότητας, που το καλοκαίρι λασκάρει και δημιουργεί ψευδαισθήσεις ότι η ζωή μπορεί να είναι αλλιώς. Στάθηκε όμως στον καφενέ· είδε στο ήρεμο γεροντικό πρόσωπο το αντίδοτο του δικού του αναστατωμένου βίου και αναζήτησε απαντήσεις.

«Θες να βρεις την ευτυχία, ξένε μου. Δεν ξέρω πού να σε στείλω, μα θα σου πω πού τη βρήκα εγώ. Εδώ μεγάλωσα, σ' αυτό το χωριουδάκι. Εφυγα ελάχιστες φορές, όταν υπήρχε απόλυτη ανάγκη και οι περιστάσεις το επέβαλαν. Εδώ, ανάμεσα σ' αυτές τις πλαγιές, πέρασα τα χρόνια μου, δουλεύοντας στα χτήματα. Πότε στο όργωμα, άλλοτε στο σκάλο, μετά στο θερισμό, στον τρύγο, κόβοντας ξύλα ή φροντίζοντας τα ζώα. Παλεύοντας με τη φύση, στα καλά και στ' άσχημά της, με λίγα, με εκείνα που είχαμε. Δικό μας το ψωμί, δικά μας τα κηπευτικά, τα φασόλια, τα ρεβύθια, οι φακές, το κρασί απ' τ' αμπέλια μας, το γάλα, το τυρί, το βούτυρο αγνά, απ' τα ζωντανά μας. Καθαρά, ξένε μου, χωρίς φάρμακα, χωρίς ορμόνες, με γεύση κανονική, σε μέγεθος

σωστό, όπως τα φτιάχνει ο καιρός, όπως τα μεγαλώνει το χορτάρι και ο ήλιος. Λεφτά δεν είχαμε ποτέ πολλά. Δεν μας έλειψαν κιόλας ούτε που και τα ζηλέψαμε. Τα παιδιά, έξι ζωή να ’χουνε, τα αναθρέψαμε καλά, πήγανε στα σχολειά, πρόκοψαν. Είναι στην πόλη, έχουν αμάξια, σπίτια, δουλειές, αλλά να σου πω την αλήθεια στενοχωριέμαι. Τα βλέπω σαν κι εσένα, όλο έγνοιες και σκοτούρες και σκέφτομαι αν έκανα καλά και δεν τους κράτησα εδώ. Αρχόντοι θα ήτανε τώρα. Θα είχανε το χωριό δικό τους, αν κράταγαν και τα δικά μου χούγια, νοικοκυραίοι μεγάλοι θα γινόντανε. Να σου πω το μυστικό ποιο είναι. Απλή ζωή, περπάτημα πολύ, δουλειά χειρωνακτική, αλλά με σύστημα και αγάπη. Οχι το έργο για το έργο. Με μεράκι το όργωμα. Το κλάδεμα με πόνο για τ’ αμπέλι, ο σκάλος μερακλήδικος, τα ζώα με αγάπη και υπομονή. Και τους ανθρώπους, με καλοσύνη. Μη σε πιάνουν εγωισμοί και οι φανατισμοί. Δώσε, άμα θες να πάρεις. Και τέλος πάντων, δώσε τόπο στην οργή, όλα έχουν την εξήγησή τους. Αμα γνωρίζεις, μπορείς και να κατανοείς τον κόσμο καλύτερα. Και να ξέρεις πως τα λεφτά δεν φέρνουν την ευτυχία, ούτε και τα αξιώματα. Ο απλός βίος και η ανεκτικότητα δίνουν τη χαρά· αυτή γεμίζει τη ζωή».

«Να ’σαι καλά γέροντα», είπε ο φθινοπωρινός επισκέπτης, έμεινε για λίγο σιωπηλός, το βλέμμα έψαξε πέρα από τον πλάτανο μήπως και δει αυτό που κοιτούσε ο γέροντας, αλλά δεν τα κατάφερε. Σηκώθηκε, χαιρέτησε ξανά, μπήκε στο αμάξι και κατηφόρισε για να ξανάβρει τον κόσμο του, που δεν μπορούσε να αρνηθεί ούτε να ξεπεράσει...

(Πηγή: "Καθημερινή" 3-10-2004)